

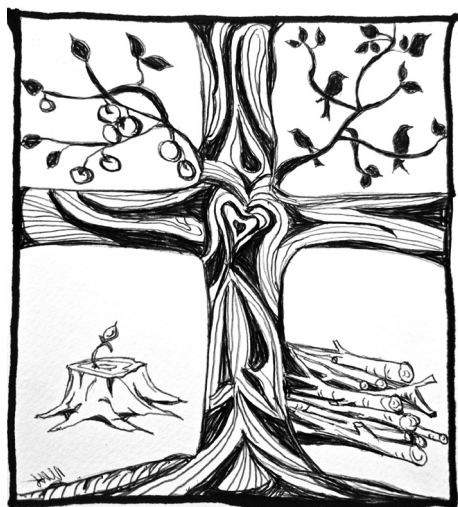
**SPEAKING THE
LANGUAGE OF LOVE**

MLUVIT JAZYKEM LÁSKY

ADVENT DEVOTIONS 2025

ADVENTNÍ ZASTAVENÍ 2025

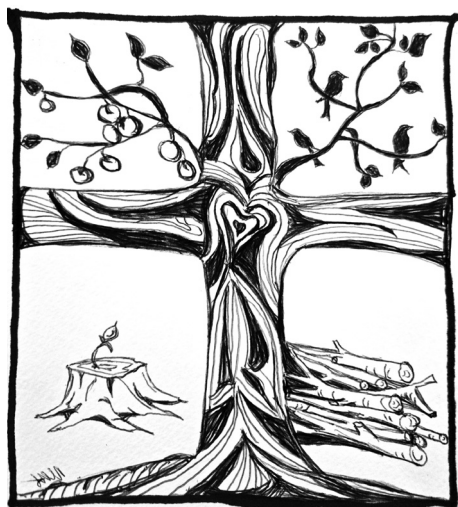

Poté, co jsem přečetl knihu Mika Tidwella s názvem *The Lost Trees of Willow Avenue* (Ztracené stromy z Willow Avenue), přestal jsem o stromech uvažovat jako o krásných objektech, jež jsou součástí krajiny, a začal je vnímat jako životně důležité sousedy. Mike, zakladatel Chesapeake Climate Action Network a také člen Presbyterní církve v Takoma Parku, nás učí, že stromy mezi sebou komunikují, vychovávají mla-

dé sazenice, prožívají bolest a jsou zdrojem bohatého života pro stovky Božích tvorů, jak tak krásně popsal Shel Silverstein ve své slavné dětské knížce *The Giving Tree* (Strom dárce). Ukazuje se, že jeden dub může živit až sto různých forem života – jak by vám potvrdila každá veverka.

Když se mnou tedy Betty sdílela to krásné téma jazyka lásky, uvědomil jsem si, že myslím na stromy, které mají úžasné způsoby, jak vyjadřovat lásku beze slov (alespoň beze slov, která jsou slyšet). Moje skica se proto snaží zachytit některé z těchto způsobů: poskytování úkrytu ptákům, plodů k jídlu, dřeva na otop, a nakonec obětování celého svého života ve službě veškerému stvoření. Doufám, že tato témata znějí povědomě – jako evangelijní témata, která mají kořeny v dárcovském stromu Kristova kříže. Nebo, jak snad řekl svatý František, „kažte evangelium vždy; a pokud je to nutné, použijte slova.“

– Mark Harper, ilustrátor titulní strany knihy pobožností

A recent book by Mike Tidwell, entitled *The Lost Trees of Willow Avenue*, has led me to think of trees as much more than pretty objects or parts of the landscape but as vital neighbors. Mike, founder of Chesapeake Climate Action Network and Takoma Park Presbyterian member, teaches us that trees communicate with one another, parent young seedlings, experience pain, and, as Shel Silverstein depicted so beautifully in his

own famous children's story *The Giving Tree*, are a source of abundant life for hundreds of God's creatures. One oak tree, it turns out, can sustain up to 100 different forms of life – as any squirrel might tell you.

So, when Betty shared your wonderful theme of the language of love, I found myself thinking of trees, which have remarkable ways of speaking love without words (at least words we can hear). My sketch thus tries to depict some of these ways: by providing shelter for the birds, fruit to eat, wood for warmth, and ultimately by giving its whole life in service to all of creation. I hope those sound like familiar gospel themes, all rooted in the giving tree of the cross of Christ. Or, as St. Francis may have said, „Preach the gospel at all times; if necessary, use words.”

– Mark Harper, artist for the front cover of this book of devotionals

„JAK MLUVIT JAZYKEM LÁSKY?“

Průvodce adventními pobožnostmi připravili členové partnerství mezi Českobratrskou církví evangelickou a Presbyterní církví v USA. Tyto každodenní pobožnosti naše společenství propojují – sdílíme v nich téma „Jak mluvit pravdu v lásce?“ ... aneb nasloucháme moudrosti a radám plným milosti a pravdy. Umíme to? Víme, jak na to? Dokážeme najít sílu ve dnech temnoty a náročných výzev? Kdy je čas mluvit pravdu v lásce a jakým způsobem? Zkusme v nejbližších dnech najít v našem partnerství sílu pozvat ke stolu všechny lidi, vítat cizince, starat se o slabší a vždy mluvit s našimi bližními jazykem lásky.

Jsme vděční, že toto téma můžeme v době nadcházejícího adventu sdílet se členy církevních kanceláří ČCE a PCUSA, se sbory, semináři, i s Diakonií. Je to krásná příležitost být si s partnery blíž, společně se zamýšlet, učit a sdílet své myšlenky prostřednictvím písma. Letos jsme se rozhodli zahrnout jména, adresy a e-maily autorů pobožností, abyste se s nimi mohli spojit, pokud byste s nimi jejich příspěvek chtěli podrobněji probrat.

Adventní pobožnosti jsou dary lásky. Přispěli k nim:

- Autoři pobožností – mládež, laici, faráři, profesori
- Mark Harper, autor kresby na přebalu
- Luciano Kovacs, autor závěrečného obrázku
- David Hancock, redaktorská práce
- Kevin Miller, vydavatel
- Dora Tichá, překladatelka
- Valerie Frey-Stone, James Anderson a Tom Buchanan, výběr textů.

V rámci pokračujícího budování vzájemných vztahů a rozvíjení partnerství vás zveme k účasti na setkání partnerů „Bridges

(pokračování)

“HOW DO WE SPEAK THE LANGUAGE OF LOVE?”

The Advent Devotional Guide is prepared by members of the Evangelical Church of the Czech Brethren and the Presbyterian Church USA partnership. The daily devotionals bring our communities together.. as we share the theme for the devotionals, “How Do We Speak the Truth in Love?”.... Listening to the Wisdom and Advice filled with grace and truth. Can we? How can we? Will we gain the strength in days of darkness and challenges? When and How are the times to speak the truth in Love? As partners, let us gather the strength to open the table to all people, welcome the strangers, take care of the weak, and always speak love to our neighbors in days ahead.

As we approach Advent, we are grateful to be able to share with members of the ECCB and PCUSA National Offices, the churches, seminaries, and Diakonia around the theme. This is a wonderful opportunity to bring partners closer and reflect together, to learn and share our thoughts through the scripture. This year, we have included the name, address and emails so that you can be in touch with the authors in case you would like to dialogue with them about their Devotional.

The Advent Devotionals are gifts of love to you. Following are the contributors:

- Devotional Authors...Youth, Laity, Pastors, Professors;
- Mark Harper, for his drawing on the cover of the guide;
- Luciano Kovacs, for the image at the end;
- David Hancock, for editing;
- Kevin Miller, for publishing;
- Dora Ticha, for translating;
- Valerie Frey-Stone, James Anderson and Rev. Tom Buchanan, for text selection.

(continued)

ADVENTNÍ PŘEDMLUVA 2025 (pokračování)

between Neighbors“ (Mosty mezi sousedy), které se bude konat ve dnech 3. až 6. května 2026 v Pittsburghu v Pensylvánii v USA. Další informace najdete na webových stránkách Czechpres.net.

Doufáme, že radost, moudrost, dobré rady, milosrdenství, pravda a pokoj, které nalézáme v textech a v pobožnostech, zvítězí, a že nám bude dána síla „mluvit pravdu v lásce“ v celých našich životech.

V radosti, pokoji, naději a lásce

Betty McGinnis, Gerhard Frey-Reininghaus
Výbor pro spolupráci v rámci partnerství ČCE a PCUSA

ADVENT 2025 PREFACE (*continued*)

As we continue to build the ties among us and nurture and grow the partnership, we invite you to join the “Bridges between Neighbors” Partnership Gathering In Pittsburgh, Pennsylvania USA from May 3-6, 2026. For further information, check the website Czechpres.net.

We hope that the joy, wisdom, counsel, grace, truth, and peace in the texts and devotions will prevail, and we will be given the strength to “Speak the truth in love” in all of our lives.

Joy, Peace, Hope, and Love,

Betty McGinnis, Gerhard Frey-Reininghaus
ECCB PCUSA Partnership Working Together Committee

NEDĚLE 30. LISTOPADU (PRVNÍ ADVENTNÍ NEDĚLE)

Žalm 122, 6-9

Žalm 122 je jednou z poutních písní, kterou si lidé zpívali po cestě na oslavu náboženských svátků do Jeruzaléma. Myšlenka poutních písní mi vždycky připomene, jak jsem si jako dítě po cestě do kostela broukal – i když ty melodie byly spíš z rádia než z našeho zpěvníku, s výjimkou adventu, kdy jsem si zpíval své oblíbené vánoční koledy. Období adventu je duchovní cestou, během níž se ohlížíme zpět ke Kristovu narození a zároveň hledíme dopředu v očekávání jeho návratu, kdy ustaví nový, nebeský Jeruzalém. Při rozjímání nad tímto úryvkem se společně modleme za mír v Jeruzalémě a na všech místech, kde vládne násilí, rozdělení a útlak. Modleme se za pokoj v našich domovech, kostelech, za rodiny a přátele. Modleme se za pokoj, který může dát pouze Bůh. Ať nás naše pouť v tomto adventním období učiní nástroji Božího pokoje zde na Zemi.

Joan Prittie / Athens, Georgia, USA

SUNDAY, NOVEMBER 30 (1ST SUNDAY OF ADVENT)

Psalm 122:6-9

Psalm 122 is one of the Songs of Ascent or Pilgrim Songs sung by people making their way to Jerusalem for religious festivals. The idea of “pilgrim songs” always reminds me of walking to church as a child (though the tunes I usually hummed on the way were more apt to be from the radio than our hymnal—except during Advent—when I sang my favorite Christmas carols on the walk. The Advent season is a spiritual pilgrimage during which we look back at the birth of Jesus and forward to his return, when he will establish a new and heavenly Jerusalem. As we reflect on this passage, let’s join together to pray for the peace of Jerusalem and for every place where violence, division, and oppression reign. Let us pray for peace in homes, for family and friends, and in churches. Let us pray for the peace that only God can give, and may our pilgrimage this Advent season make us instruments of God’s peace here on Earth.

Joan Prittie / Athens, Georgia, USA

PONDĚLÍ 1. PROSINCE

Mi 6, 8

„Zachovávat právo,“ to se lehko řekne. Umíme ten verš zpaměti. Ale co je to „právo“? A proč ho máme zachovávat? V pojetí proroků se právem myslela nějaká forma odškodnění. Nikoli navrácení toho, co je ztraceno, ale něco, co by mohlo pomoci uzdravit rozkol mezi těmi, kteří utrpěli ztrátu, a těmi, kteří z toho měli prospěch, ať už přímo, nebo prostě tím, že mají více – bohatství, lepší společenské postavení nebo prostě štěstí. „Zachovávat právo“ znamená dělat, co můžeme, abychom překlenuli propasti mezi námi. Samaritán zachovává právo, stejně tak činí i hostinský. Micheáš nás má k tomu, abychom si byli vědomi propastí v našich vztazích – a pak nabídl, co máme, abychom je dokázali překlenout. Právo zachováváme svými činy. Pojďme tak tedy jednat!

Barbara Renton / Ellicott City, Maryland USA

MONDAY, DECEMBER 1

Micah 6:8

“Do justice.” How easily we say it. We have this verse memorized. But what is “justice?” And why is it something to be done? The concept “justice” as used by the prophets, means “recompense”: not restoration of that which has been lost, but what can help to heal the breach between those who have suffered loss and those who have benefitted either directly or by simply having more: riches, social position, or sheer good luck. To “do justice” is to do what we can to heal the gaps between us. The Samaritan “does justice” and so does the innkeeper. Micah tells us to be aware of the gaps in our relationships – and then offer what we have to close that gap. Justice happens through action. Just do it!

Barbara Renton / Ellicott City, MD USA

ÚTERÝ 2. PROSINCE

Žalm 85, 10

Žalm 85 opěvuje Boží obnovu, je tu vykreslena budoucnost, v níž jsou rány světa zahojeny a vzájemně odcizené skutečnosti se dostávají do souladu. Milosrdenství a věrnost, tak často oddělené, se zde setkávají. Spravedlnost a pokoj, stojící tak často v protikladu, se zde políbí. A nejde tu o nějaký sentimentální sen, ale o vizi založenou na Božím spasitelském díle.

Když se však rozhlédneme kolem sebe, vidíme propast mezi žalmistovou vizí a mezi realitou, kterou žijeme. Zrazená láska, porušená věrnost, překroucená spravedlnost, chybějící pokoj. Víme, jak bolí nespravedlnost, jakou ránu způsobí rozdělení, jak únavné je toužit. Žalm nám však předkládá Boží zaslíbení: budoucnost, kde láska a pravda i spravedlnost a pokoj nestojí proti sobě jako nepřátelé, ale bok po boku jako společníci.

Jak napsal aktivista a strážce moudrosti kmene Čerokiů Randy Woodley: „Společnost, která má na zřeteli šalom, se stará o ty, kteří jsou nejvíce vyčlenění. Pán Bůh má výjimečný zájem o chudé a potřebné, protože způsob, jakým s nimi zacházíme, prozrazuje, jaké je naše srdce, bez ohledu na rétoriku, kterou používáme, abychom vypadali spravedlivě.“ Žalm 85. není jen vizí harmonie, je také výzvou ke spravedlnosti. Toužit po pokoji, aniž bychom hledali spravedlnost, znamená zcela se minout s oním políbením.

Hledejme v tomto období náznaky toho polibku mezi spravedlností a pokojem – v malých smířeních, v projevech soucitu, v komunitách, které bojují za spravedlnost po boku chudých a zranitelných. Tyto náznaky nám připomínají, že Bůh stále působí a že Boží budoucnost je blízko.

Bože lásky a pokoje, Ty toužíš po celistvosti světa i nás samotných. Nechť dokážeme být součástí tvého smířčího díla. Učiň z nás lidi věrné a spravedlivé, aby se pokoj zakořenil v našich životech i společstvích. Skrze Krista, vládce pokoje, amen.

Mihee Kim-Kort / Annapolis, Maryland USA

Psalms 85:10

Psalms 85 sings of God's restoration, envisioning a future where the wounds of the world are healed and estranged realities are reconciled. Love and faithfulness—so often torn apart—are brought together. Righteousness and peace—so often opposed—embrace in intimacy. This is not a sentimental dream but a vision grounded in God's redeeming work.

Yet when we look around, we see the distance between the psalmist's vision and our reality: love betrayed, faithfulness broken, righteousness twisted, peace absent. We know the ache of injustice, the sting of division, the fatigue of longing. Still, the psalm holds before us God's promise: a future where love and truth, justice and peace are not enemies but companions.

As activist and Cherokee wisdom-keeper Randy Woodley has written, "A society concerned with shalom will care for the most marginalized among them. God has a special concern for the poor and needy, because how we treat them reveals our hearts, regardless of the rhetoric we employ to make ourselves sound just." Psalms 85 is not only a vision of harmony but also a summons to justice. To long for peace without seeking righteousness is to miss the kiss entirely.

In this season, may we look for glimpses of that kiss between righteousness and peace—in small reconciliations, in acts of compassion, in communities working for justice alongside the poor and the vulnerable. These glimpses remind us that God is still at work, and that God's future is drawing near.

God of love and peace, you desire wholeness for the world and for us. Draw us into your reconciling work. Make us people of faithfulness and justice, so that peace may take root in our lives and communities. Through Christ, the Prince of Peace, Amen.

Mihee Kim-Kort / Annapolis, Maryland USA

STŘEDA 3. PROSINCE

Ex 34, 6

6. verš ze 34. kapitoly Exodu patří k těm několika málo textům, které jsou často citovány mimo kontext. Připomíná nám všem Boží milosrdenství, shovívavost, věrnost, a – snad především – trpělivost. Není divu, že se tak často používá při bohoslužbách – zejména jako ujištění o odpuštění po vyznání hříchů: „Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný,“ to je taková spásná mantra pro všechny, kteří vědí, že tyto věci potřebují.

Stojí ale za to připomínat si zde také kontext. Mojžíš vedl svůj lid ke svobodě, došli až k hoře Sinaj. Bůh jim skrze Mojžíše dal zákon v podobě dvou desek – zákon, který lid porušil ve prospěch modlářství. Mojžíš proto desky se zákonem rozbil. Šlo jistě o symbolické gesto, jak už to ve Starém zákoně bývá. Bůh posléze požádal Mojžíše, aby vytvořil desky nové, stejné jako ty původní. V této kamenné podobě je zde odhaleno víc než jen základ smlouvy mezi Pánem Bohem a Jeho lidem. Ty desky ukazují na trvalost této smlouvy a na Boží věrnost v jejím obnovování.

V tomto adventním čase stojí za to si připomínat Boží věrnost v jeho díle obnovy. Vtělený Bůh nám vyjadřuje svoji věrnost skrze obnovující dílo Pána Ježíše Krista, který se narodil před dvěma tisíci lety, ale Jeho příchod stále očekáváme. Jeho milosrdenství, trpělivost a láska nás obnovují. Tak jako má Bůh trpělivost s námi, možná bychom i my měli být trpěliví v očekávání Jeho návratu.

Mark Douglas / Decatur, Georgia USA

Exodus 34:6

Exodus 34:6 is among that rare breed of texts that is usually cited apart from its context. It reminds us all of God's mercy, grace, faithfulness and, perhaps above all, patience. No wonder it shows up so frequently in worship services—especially as part of an assurance of pardon after a prayer of confession: “God is merciful and gracious, slow to anger, and abounding in steadfast love and faithfulness” is mantra-as-manna for those of us who recognize our need for these things.

It is, though, worth remembering its context. Moses has led the people to freedom and Sinai. And God, through Moses, has given them the law in the form of two tablets—which law they promptly broke in favor of idols. So Moses breaks the tablets of the law; surely, as symbolic a gesture as we find in the Old Testament. In response, God asks Moses to make two new tablets that are like the old broken ones. These new tablets do more than reveal, in their stony form, the basis for the covenant between God and God's people. They reveal the durability of that covenant and God's fidelity to do renewing work.

During Advent, it is worth remembering that divine fidelity to us means divine renewing work. God incarnate expresses divine fidelity to us in the renewing work of Jesus Christ, born some two thousand years ago and yet anticipated in our future as we are renewed through divine mercy, grace, patience, and love. As God is patient with us, perhaps we ought to be patient with God's timing for that return.

Mark Douglas / Decatur, Georgia USA

Dt 6, 5

Možná se vám to stává také, že při čtení dnešního textu „Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem ...“ vám bezděčně paralelně naskočí „Trojpříkázání lásky“. Máte to tak? Jo, že vám Trojpříkázání lásky nic neříká. Tak to se omlouvám. To musím vysvětlit. Nápověda – mnozí znají toto biblické místo např. z Mt 22, 37-40 jako Dvojpríkázání lásky a to proto, že Ježíš dvakrát použil slov „Miluj ...“. Není tomu tak dávno, co jsem pro sebe objevil v tomto textu „.... jako sebe samého“ skrytý třetí příkaz k lásce – mít rád vedle Hospodina a bližního také sebe. Dovolím si tvrdit, že dnes by od Ježíše možná ještě zaznělo „.... jako máš zdravě rád sám sebe“. Vždyť nevysloveně je to tam jasně řečeno. Dnešní doba, se zvětšujícím se výskytem odcizení, sebepoškozování, depresí aj. odhaluje, jak opomenutí zdravého sebepřijetí je aktuálním tématem. Nejedná se o sebelásku, sebestřednost, narcismus či egoismus, ale zdravé sebepřijetí vycházející z vděčnosti Hospodinu za svůj život, byť nemusí být zrovna jednoduchý. Budeme-li mít před očima, ale také v srdci, ústech a rukou Hospodina jak svého Boha, hned potom je žádoucí vyjít v lásce k bližnímu, ale z pozice člověka, který má zdravě rád také sebe. V praxi nám to pěkně ukazují skauti, kteří vycházejí ze tří základních principů skautingu: povinnost k nejvyšší Pravdě a Lásce (Hospodinu), povinnost k ostatním a povinnost k sobě. Ono láska je někdy dřina – povinnost. Mějte se pěkně a mějte se rádi.

Dan Žárský / Vsetín, ČR

Deuteronomy 6:5

When reading today's text, "You shall love the Lord your God with all your heart," the "Three Commandments of Love" may also come to mind. Is that the case? Oh, the Three Commandments of Love don't ring a bell? I apologise – let me explain. Hint: many know this Biblical passage from Matthew 22:37-40 as the Double Commandment of Love, because Jesus used the word "Love ..." twice. It's not long ago that I discovered a third commandment of love in this text ("...as yourself"): apart from loving God and your neighbour, you also need to love yourself. I dare say that today, Jesus would also say something like "... as you love yourself in a healthy way". After all, the text clearly states so. In today's world, Today's world, with its increasing incidence of alienation, self-harm, depression, etc., reveals how neglecting healthy self-acceptance is a topical issue. This is not about self-love, self-centeredness, narcissism, or egoism. It's about healthy self-acceptance based on gratitude to the Lord for one's life, as complicated as it may sometimes be. If we keep the Lord before our eyes, but also in our hearts, mouths, and hands, as our God, then it is desirable to go out in love for our neighbour, but from the position of a person who also loves themselves in a healthy way. In practice, this is beautifully demonstrated by the Scouts, who are guided by the three basic principles of Scouting: duty to the highest Truth and Love (the Lord), duty to others, and duty to oneself. Love is sometimes hard work – it is a duty. Take care and love one another.

Dan Žárský / Vsetín, Czech Republic

1 J 3, 11

První list Janův patří k mým oblíbeným biblickým knihám. Když jsme s manželkou Adelheid hledali biblický text, který nás měl provázet celý život, vybrali jsme si text z Prvního listu Janova, protože pisatel listu Jan v celém dopise znovu a znovu zdůrazňuje, co je nejdůležitější v našem životě. A náš verš to říká v jedné větě: „Neboť to je zvěst, kterou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájem milovali.“ Jan upozorňuje na problém, který my také důvěrně známe. Rádi mluvíme o lásce a jak je důležitá v našem životě. A v tomto světě. Ale v praxi to vypadá často jinak. Myslíme jen na sebe a zapomínáme na vzájemnou lásku, která má být smyslem našeho života. Nebo jsme prostě příliš aktivní a zaměstnaní, takže nás ani nenapadne, že bychom měli něco dělat jinak. Jak často se mluví o lásce a jak často se o ní zpívá právě v adventní době! A přitom se stresujeme tím, že musíme ještě koupit hodně dárků – zvlášť teď kolem druhého adventu, kdy cítíme, jak se pomalu a jistě blíží Vánoce. Možná by bylo lepší, kdybychom mysleli na člověka, který je právě v adventní době obzvlášť sám a velice by se potěšil, kdybychom ho navštívili. A nejen mysleli, ale skutečně ho či ji navštívili. Nebo napsali někomu dopis a dali mu vědět, že je pro nás důležitý. Víme vlastně už hodně dlouho, že se máme navzájem milovat, ale v praxi se to musíme stále znovu učit a znovu si to připomínat – právě v adventní době. Přeji nám tu klidnou chvíli právě teď před druhým adventem.

Gerhard Frey-Reininghaus / Praha, ČR

1 John 3:11

The First Epistle of John is one of my favourite books of the Bible. When my wife Adelheid and I were looking for a Biblical text to accompany us throughout our lives, we chose a text from 1 John, because the author repeatedly places emphasis on what matters the most in our lives. Verse 11 says it in one sentence: “This is the message you heard from the beginning: We should love one another.” John draws attention to a problem that we are all familiar with. We like to talk about love and how important it is in our lives, and in this world. In real life, however, things are often different. We only focus on ourselves and forget about loving one another, which should be the meaning of our lives. Or we are simply too busy and preoccupied, so it doesn’t even occur to us that we need to change something. How often is love talked about and sung about – especially during Advent! And yet, we are stressed out about all the gifts we still need to buy, especially now, around the Second Sunday of Advent, when we feel Christmas is slowly but surely approaching. Perhaps it would be better if we thought of someone who is particularly lonely during Advent and would be very happy if we dropped in to see them. Or if we wrote a letter to someone and let them know they are important to us. We’ve known for a long time that we are supposed to love one another, but in practice, we need to learn it over and over again and keep reminding ourselves – especially during Advent. May this time, just before the Second Sunday of Advent, be a peaceful moment for us all.

Gerhard Frey-Reininghaus / Prague, Czech Republic

Lk 10, 25-37

Otázka, respektive výzva, kterou Ježíš v tomto podobenství klade, je jednoduchá: nevybírejte si, kdo je vaším bližním, ale buďte sami bližními. Jinak řečeno – nemáte si sami rozhodovat o tom, kdo je hoden být naším bližním. Ježíš nás zde povzbuzuje, lépe řečeno povolává, k tomu, abychom s ostatními jednali jako se svými bližními.

Každý čtvrtek odpoledne se na Broadwayi a za rohem u vchodu do našeho kostela na 73. ulici tvoří dlouhá fronta lidí. Již desítky let podáváme jídlo našim sousedům, kteří trpí nedostatkem potravin. A jejich počet roste. Na začátku přicházelo 60 až 70 lidí, pak 80, stovka; v poslední době chodí 150-160 lidí.

Tuto službu poskytují naši jáhni, ale nebyla by možná bez velkého množství dobrovolníků, kteří k naší církvi nepatří. Jsou to zkrátka lidé, kteří chtějí pomoci – bližní pomáhající bližním – a naše církve je zde jen zprostředkovatelem.

Mezi těmito dobrovolníky byl i Joel, mladík ze skautského oddílu spojeného s naší církví. V průběhu minulého roku přišel s projektem naslouchání. Pomáhal s podáváním jídel a zároveň zval hosty, jednoho po druhém, kohokoli, kdo měl zájem, aby přišel do tichého koutku v našem kostele. Joel prostě jen naslouchal, jako přítel, všem příběhům ze života, o které se hosté chtěli podělit. Nabízel jen svoji přítomnost a účastné naslouchání, bez jakýchkoli závazků.

Při našem presbyterním důrazu na logistiku a efektivitu – poskytování jídla rostoucímu množství lidí – byl pro nás tento projekt mírným budičkem. Připomněl nám, proč tuto práci vlastně děláme, evangelijní základ našeho konání. Jistě, rozdávat jídlo potřebným je důležité. Ale je také nutné být plně přítomen, umět naslouchat, zkrátka být dobrým bližním.

Andrew Stehlik / New York, New York, USA

Luke 10:25-37

Jesus' question—actually, his charge—in this parable is simple: don't pick neighbours—be a neighbour. Or, in a few more words: you are not to decide who is worthy to be your neighbour; you are encouraged—yes, you are called—to act neighbourly.

Every Thursday afternoon, a long line of people forms on Broadway and around the corner to the entrance of our church on 73rd Street. For decades, we have been serving meals to our food-insecure neighbours. And the numbers are growing. We started with sixty or seventy, then eighty, one hundred; recently it has been one hundred and fifty—sometimes up to one hundred and sixty.

Our deacons lead this ministry, but it would not happen without the many volunteers who are not church members. These are people who want to help—neighbours helping neighbours—with our church serving as a catalyst.

Among those volunteers was Joel, a youth from a scout troop associated with our church. Over the past year, he designed a listening project. He helped serve meals, but also invited one guest at a time—whoever wished to participate—into a quiet corner of our sanctuary. And Joel simply listened, as a friend, to whatever they wanted to share about their lives. Just being there and listening—without judgement or strings attached.

With our Presbyterian focus on logistics and efficiency—serving and feeding ever-growing numbers—this was a gentle wake-up call, reminding us of our Gospel roots and why we do this work. Providing food? Yes. But also being fully present—you and I—listening, showing up, and being attentive neighbours.

Andrew Stehlik / New York, NY US

NEDĚLE 7. PROSINCE (DRUHÁ ADVENTNÍ NEDĚLE)

Iz 11, 6-9

Starozákonní proroci o království Božím mluví téměř bez výjimky v budoucím čase. U Izajáše čteme, že „vzejde proutek z pařezu Jišajova“ (Iz 11,1) a že „bázní Hospodinovou bude prodchnut.“ (Iz 11,3). Když se tedy dostaneme k Izajášovu krásnému, poetickému popisu toho, co svět čeká v Boží budoucnosti, uvítá nás obraz vlka, který *bude* žít s beránkem. A také sugestivní pohled do budoucnosti, v níž „malý hoch je bude vodit.“ (Iz 11,6).

Naše naděje je vždy ukotvena v tom, co je a co bude. Raní křesťané vnímali v Ježíšově životě ozvěny Izajášova proroctví. Pán Ježíš bude prohlášen za vládce pokoje – to je nadějeplné slovo uprostřed světa zmítaného válkami a zvěstmi o válce. Naším českým bratrům a sestrám stačí podívat se o kus dál na východ, a vidí smrt a zkázu, které postihly Ukrajinu. Velmi ostře si ještě vybavuji mladou matku z Ukrajiny, která se o svůj příběh podělila na konferenci Partnerství v Olomouci v roce 2023. Denně teď také slyšíme náрек matek z Gazy.

I přesto v tomto adventním čase nepřestáváme věřit, že poslední slovo bude mít vládce pokoje. Chováme naději, že jednoho dne bude vlk pobývat s beránkem a malý hoch je bude vodit. Kéž se tak stane.

David Evans / Austin, Texas USA

SUNDAY, DECEMBER 7 (2ND SUNDAY OF ADVENT)

Isaiah 11:6-9

For the Old Testament prophets the kingdom of God is almost always in the future tense. Isaiah writes that: "...a shoot *shall* come out from the root of Jesse" (Isaiah 11:1). And "his delight *shall* be in the fear of the Lord." (Isaiah 11:3). So when we arrive at Isaiah's beautiful and poetic portrait of what awaits the world in God's future—we are greeted by the image of a wolf that *shall* live with the lamb. And the evocative glimpse into the future in which "a little child *shall* lead them." (Isaiah 11:6).

Our hope is always a hope that is rooted in what is and what shall be. The earliest Christians heard echoes of Isaiah's prophecy in the life of Jesus. Jesus will be proclaimed the Prince of Peace. That is a hope-filled word in a world torn apart by "wars and rumors of war." Our Czech brothers and sisters in Christ do not have to look very far to the east to see the death and destruction inflicted on Ukraine. I distinctly remember the young mother from the Ukraine sharing her story in Olomouc at the Partnership Conference in 2023. And now the cries of the mothers in Gaza are being heard daily.

And yet in these days of Advent we continue to believe that the Prince of Peace will have the last word. Indeed, we harbor the hope that one day the wolf will lie down with the lamb, and a little child will lead them. May it be so.

David Evans / Austin, Texas USA

PONDĚLÍ 8. PROSINCE

J 13, 34-35

Pán Ježíš mluví o *novém přikázání*, které dává učedníkům. Ale je to vlastně přikázání, které vzal ze Starého zákona: milovat se navzájem. V ostatních evangeliích je namísto toho řeč o dvojřadě přikázání lásky, které je koláží Dt 6,5 (milovat Boha) a Lv 19,18 (milovat bližního). Co je na tom jeho přikázání „milovat se navzájem“ nového? Možná to není *nové* přikázání, ale přikázání, které je neustále potřeba *obnovovat*. Nejde ho mít jednou provždy splněné. To přikázání je stále čerstvé. Ježíš ho učedníkům pověděl poté, kdy jim jako nějaký jejich sluha umyl nohy. U Jana ten příběh nahrazuje vyprávění o poslední večeři Páně, jak o ní píše Marek, Matouš a Lukáš. Je to nová verze večeře Páně. Jaká bude moje dnešní verze přikázání „milujte se navzájem“?

Petr Sláma / Stará Boleslav, ČR

John 13:34-35

Jesus speaks of a *new commandment* that he gives to his disciples. It is, in fact, a commandment that he took from the Old Testament: to love one another. The other Gospels mention the two great commandments of love, which are a collage of Deuteronomy 6:5 (to love God) and Leviticus 19:18 (to love one's neighbour). So, what makes this commandment, to 'love one another', a new commandment? Perhaps it is not a *new* one, it is simply one that needs to be *renewed* constantly. It cannot be fulfilled once and for all. This commandment is always fresh. Jesus gave it to the disciples after he had washed their feet like a servant. In the Gospel of John, this story replaces the account of the Last Supper that Mark, Luke and Matthew speak of. It is a new version of the Lord's Supper. What will be my version of the commandment to 'love one another' today?

Petr Sláma / Stará Boleslav, Czech Republic

Sk 2, 43-47

Láska k nám přichází mnoha různými způsoby. V objetí na přivítanou, v milém úsměvu, v laskavém slovu. Existuje mnoho podob lásky. „Jazykem“ lásky, kterým mluvila komunita věřících v Ježíše, byla vzájemná péče. Všichni, kteří se stali členy této nové komunity, lásku zakoušeli skrze hmatatelné každodenní činy – vzájemnou společnost, sdílení jídla i finančních zdrojů. Nikdo neprožíval nouzi.

Náš text končí konstatováním, že se společenství rozrůstalo. Každý den byli lidé povoláváni ke spáse. Spása, stejně jako láska, může být vyjadřována a chápána různými způsoby. Boží spasení – šalom neboli „plnost života“ pro všechny lidi – se rozrůstalo. Z textu můžeme usuzovat, že tuto spásu prožívali nejen s nadějí na život po smrti, ale i s plným žaludkem a s pokojem, který vycházel z hmatatelné komunitní lásky prožívané v přítomném okamžiku.

Spása, kterou Bůh nabízí všem lidem, a láska, kterou společenství věřících sdílelo v počátcích před vznikem církve, jdou ruku v ruce. Spása a láska jsou mnohem víc než jen slova. Ti, kteří ke komunitě patřili, rostli v porozumění i ve víře skrze učení a kázání apoštolů. Současně se společenství učilo prostřednictvím jazyka lásky v akci – každý, kdo uvěřil, že Ježíš Kristus je Mesiáš, byl přijat s péčí, v duchu vzájemnosti a rovnosti. Nikdo nebyl považován za důležitějšího než ostatní, každý měl přístup ke sdíleným zdrojům. Každý měl dostatek.

Kéž i my dokážeme objevovat a přijímat Boží dary lásky a spásy v sobě samých. Kéž i my dokážeme žít jazyk lásky tím, že budeme sloužit jako nástroje Božího pokoje (šalom) svým bližním, těm blízkým i těm vzdáleným. Amen.

Ellen Sherby / Louisville, Kentucky USA

Acts 2:43-47

Love comes to us in many ways: through a welcome hug, a warm smile or a kind word. There are many forms of love; the “language” of love that the community of Jesus-believers spoke was through their palpable care for one another. All members who came to be part of this new community experienced love through the tangible, daily acts of sharing companionship, food and financial resources. No one was in need.

The passage ends by saying that the community was growing in number. Day by day, people were being saved. Salvation, like love, may be expressed and understood in different ways. God’s salvation – shalom or “fullness of life” for all people – was growing among the believers. From this text we can surmise that they experienced this salvation *not only* with a hope for fullness of life after death, but with a full belly and a peace-fullness born of palpable, communal love in the here and now.

The salvation that God offers to all people, and the love that the community of believers shared in the early days before a church was born, go hand in hand. Salvation and love are so much more than a spoken word! Those who were part of the community were growing in understanding and faith through the apostles’ teaching and preaching. At the same time, the community was learning through the language of love-in-action: everyone who came to believe that Jesus Christ was the Messiah were welcomed with care, in a spirit of mutuality and equity. No one was seen as more important than another; everyone had access to shared resources. Everyone had enough.

May we, too, discover and receive God’s gifts of love and salvation in ourselves. May we, too, live the language of love by serving as instruments of God’s shalom for all our neighbors, near and far. Amen.

Ellen Sherby / Louisville, Kentucky USA

1 J 3, 16-18

Když se vypravuji na dlouhou cestu, chci před vjezdem na dálnici znát základní směr. Napřed Praha, pak Drážďany a po nich Berlín. Teprve potom budu hledat odbočku do vesnice, kde bydlí moji němečtí přátelé. Potřebuji velké orientační body a vedle nich také orientační body malé, abych dorazil do svého cíle. Jedno se bez druhého neobejde, společně skládají mou trasu.

Apoštol Jan byl zřejmě zkušený cestovatel, proto naši cestu víry vytyčuje jak velkými, tak malými orientačními body. Kristus přišel kvůli nám, oznamují slova o veliké Boží lásce. Ta jsou důležitá. Uvádají základní směr: ***Poznali jsme, co je láska, že on za nás položil život.*** (16) Ovšem potřebuji znát i menší směrovky. Ke svým přátelům bych nikdy nedošel, pokud bych se držel pouze hlavního směru z Prahy na Berlín. Potřebuji najít svou cestu, osobní odbočku. Stejně tak ve víře a lásce. Vedle velkých slov o Kristově smrti a vzkříšení jsou důležité moje malé skutky. I ony mne vedou k cíli – k mým bližním. ***Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska?*** (17)

Skládejme svou životní trasu z velkých slov o ohromné Boží lásce a ze svých drobných skutků lásky.

Jiří Tengler / Polička, ČR

I John 3:16-18

When I'm preparing to set out on a long journey, I always want to know the basic directions before getting onto the highway. First, it's Prague, then Dresden, then Berlin. Only then do I look for the road to the village where my German friends live. I need large landmarks as well as the small ones to make sure I reach my destination. One does not work without the other; together, they build up the route.

Apostle John must have been an experienced traveller: he marks out our journey of faith both with large, and with small landmarks. Christ came for us, as proclaimed by the words of God's great love. They are crucial, because they set out the basic direction: ***This is how we know what love is: Jesus Christ laid down his life for us.*** (v. 16) However, I also need the smaller signposts. I would never reach my friends' home if I only followed the main route from Prague to Berlin. I need to find my way, my personal little signpost. The same is true for faith and love. Apart from the big words about Christ's death and resurrection, my small actions are also important. They, too, take me towards my goal – towards my neighbours. ***If anyone has material possessions and sees a brother or sister in need but has no pity on them, how can the love of God be in that person?*** (v. 17)

Let us build our life's journey on the big words of God's immense love, as well as on our small acts of love.

Jiří Těgler / Polička, Czech Republic

Žd 13, 1-3

Jak je to prosté a jednoznačné. Ano, tak to má být. Souhlasíme, ale jen dokud si nevybavíme konkrétní lidi nebo situace. Přítel, ale teď s jiným politickým názorem. A co třeba špinavý bezdomovec u dveří? A trpící? Už se na ty hrůzy ve zprávách nemůžeme ani dívat.

První verš nás vede k lásce k těm nejbližším. Ani to není tak samozřejmé. Kolik vleklých svárů v rodině nebo ve sboru známe. Umíme pečovat o bratrskou lásku? Umíme odpouštět?

Druhý verš nás posouvá k otevřenosti k příchozím. To chce velkou odvahu - jak u dveří doma, tak ve sboru, kam občas zavítá někdo, kdo není naší „krevní skupiny“. A ještě nás autor veršů dráždí připomínkou – co když jsou to andělé? Co když právě ti nově příchozí jsou nadějí pro náš sbor, naši církve? Možná budou věci dělat úplně jinak, než jsme zvyklí. Snesu to? Jaká míra pohostinnosti, tedy přijetí, se po nás chce? Kde je hranice toho, co ještě držet a neustoupit a co nového přijmout?

A třetí verš nás vede k těm, které nejspíš ani neznáme. Zdá se, že je to psáno do jiné situace, než je ta naše. Ale text je až nepříjemně realistický. Jsou to lidé z masa a kostí jako my a prožívají stejné utrpení jako my, kdybychom byli v jejich situaci. Jak mám na ně pamatovat? Jistě v přímluvné modlitbě, ale co dál? Poslat peníze? Dát svůj čas? Nic není tak jednoduché, jak se zdálo na začátku.

Advent nám znovu připomíná, že Boží láska vstupuje do naší reality. A Ježíš svým životem nám dal příklad v konkrétních situacích.

Otče, prosíme o sílu k vytrvalé lásce, o otevřenost pro nové věci a odvahu spoléhat se na Tebe. Prosíme, použij si nás k účinné lásce, k lásce jednající.

Eva Grollová / Praha, ČR

Hebrews 13:1-3

How simple and straightforward. Yes, that is what we should be doing. We agree, but only up to the point where we think of specific people and situations. A friend who has a different political opinion now. A dirty homeless person at our door. The suffering. We can't bear to watch the horrors on the news anymore.

The first verse teaches us to love those that are closest to us. But even that can be challenging. Just think of all the long-standing conflicts in families and in various congregations. Do we know how to nurture brotherly and sisterly love? Are we capable of forgiving?

The second verse encourages us to be open to newcomers. That requires great courage – both at our front door and in the congregation, where sometimes people who are not quite like us come to visit. In addition, the author of the verses provokes us with a reminder: what if these people are angels? What if it is precisely these newcomers who are the hope for our congregation, our church? Maybe their way of doing things will be completely different from what we are used to. Can I handle that? What degree of hospitality, or acceptance, is expected of us? Where do we draw the line between what we need to hold on to without making concessions, and what novelties we need to accept?

The third verse leads us to those we probably haven't even met yet. It seems as if it was written for a situation that is different from ours. However, the text is almost unpleasantly realistic. They are flesh and blood people like us, and they experience the same suffering as we would if we were in their situation. How should I keep these people in mind? In prayer, of course, but what else? Should I send money? Donate my time? Nothing is as simple as it seemed at first.

Advent reminds us once again that God's love enters our everyday reality. Through his life, Jesus gave us examples in specific situations.

Lord, we pray for the strength to love perseveringly, we pray for openness to new things and for the courage to rely on you. We pray that you would make us your tools for effective love, for love in action.

Eva Grollová / Prague, Czech Republic

Ř 12, 9-10

Stojím a čekám na ranní autobus, a spolu se mnou spousta dalších lidí. Když autobus přijede, nastane mela. Všichni se tlačí do jedné dveří. Vypadá to, jako když všichni bojují o život. Když jsme byli s rodinou ve Skotsku, všichni se řadili do fronty – disciplinovaní a slušní. Američané problém vyřešili – každý má své vlastní auto. I když vlastně ne docela. Pamatuji si, že jednou, když jsem měl ve Státech vypůjčený vůz, projížděl jsem velkým městem a jako turista jsem jel pomalu. Auto za mnou začalo troubit a pak mě předjelo. Koutkem oka jsem zahlédl, jak krásná řidička v krásném autě ukazuje skrze okénko svou rukou ne zrovna krásný symbol. Může se stát, že v moderním světě, kdy máme vše, bude zlo natolik atraktivní, že k jeho způsobům člověk přilne?!

V církvi jsme všichni slušní. Do dveří se netlačíme...dáváme si přednost. Lavice v kostele obsazujeme spořádaně od zadních míst. Vždyť poslední budou první. A všichni víme, co láska je – milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Ale láska nejsou naučená slova. Láska je čin. Láska není hra a přetvářka. Láska je život sám. Láska má právo bez obalu a jasně ukázat na špatné věci. Bible má pro špatné věci jasná pojmenování: hřích, hříšník. Ježíš nazývá Petra satanem tam, kde Petr kříží Boží plány. Na druhé straně Bible jednoznačně, bez pochyb vyzdvihuje to, co je dobré. A tak o lidech mluví jako o milovaných, zachráněných, nalezených, o Božích dětech, přátelích, bratrech a sestrách – mluví se o rodině víry, kde se miluje a dává druhému přednost. Tak se vyjadřuje právě 10. verš. Láska lne vždycky k dobrému, zatímco zlo od sebe odstrkuje. V tom smyslu je dnes nutné přeprogramovat lidská srdce – směrem k lásce.

Jeden z biblických překladů parafrázuje dnešní text a říká. Opravdovému křesťanství nevádí hrát druhé housle. A já dodám. I druhé housle mají svůj part a musí hrát čistě.

Pane Ježíši, uč nás pokoře a opravdovosti právě v lásce. Amen.

Petr Peňáz / Vysoké Mýto

Romans 12:9-10

I'm standing and waiting for the morning bus, along with many other people. When the bus arrives, chaos breaks out. Everyone is trying to get in through one door, and it looks like people are fighting for their lives to get on. When we were in Scotland with my family, everyone would line up in a queue – disciplined and polite. Americans solved the problem differently: everyone has their own car. Although, not exactly. I remember on one occasion when I had a rental car in the States, I was driving through a big city and as a tourist, I was quite slow. The driver behind me started honking and then passed me. I saw a beautiful driver in a beautiful big car showing me a not-so-beautiful symbol through the window. Is it possible that in the modern world, where we have everything, evil becomes so attractive that people embrace its ways as an option?

In the church, we are all polite. We don't push our way through the doors; we let others go first. We fill the pews in an orderly way, starting from the back. After all, the last shall be first. And we all know what love is – you shall love your neighbour as yourself. But love isn't just learned words. Love is an act. Love is not a game or pretence. Love is life itself. Love has the right to clearly and directly point out bad things. The Bible has clear names for bad things: sin and sinner, and it speaks about it plainly. Jesus calls Peter "Satan" when Peter thwarts God's plans. On the other hand, the Bible clearly and unambiguously emphasizes what is good. It speaks of people as beloved, saved, found, God's children, friends, brothers, and sisters – it speaks of a family of faith where people love and give priority to one another. This is what verse 10 expresses. Love always clings to what is good, while evil pushes it away. In this sense, it is necessary today to reprogram human hearts—toward love and love only.

One of the biblical translations paraphrases today's text and says: "True Christianity doesn't mind playing second fiddle." And I would add: "Even the second fiddle has its own score and must play in tune."

Lord Jesus, teach us humility and sincerity in love. Amen.

Petr Peňáz / Vysoké Mýto

1 K 13, 4-8

Tento známý text, který někteří označují za báseň, se často – nepřekvapivě – čte na svatbách. Myslím, že v období adventu je třeba mít na paměti kontext těchto veršů, když uvažujeme o tom, jakým způsobem se vztahují k našemu dnešnímu životu, který žijeme jako jedinci i v rámci naší církevní komunity.

Úryvek pochází z jednoho z několika dopisů, které apoštol Pavel napsal společenství, jež založil v Korintu. Tento konkrétní dopis Pavel napsal proto, že se k němu doneslo, jakým problémům nově založené společenství čelí. Potýkalo se s množstvím různých přesvědčení, s osobními spory mezi jednotlivými členy, existovaly tu praktiky, které byly Pavlovi odporné, například uctívání osobnosti, a mnohé další problémy. Zdá se vám to povědomé?

Když přemýšlíme o lásce, často nás napadne láska romantická. Pavel tu hovořil k jednotlivcům a ke členům církevního společenství o tom, jak láska, kterou žil Pán Ježíš, dává smysl veškerému křesťanskému jednání. I když děláme „dobré věci“, bez této lásky nebudeme skutečně konat dobro. Nastavuje pro naše jednání opravdu vysokou laťku.

Často přemýšlím o noci před poslední večeří, kdy Ježíš umyl nohy svým učedníkům – VŠEM – dokonce i Jidášovi a Petrovi, o kterých věděl, že ho zradí. Tento druh lásky je na úrovni, která přesahuje význam slova „láska“, jak jej běžně chápeme.

Pojďme si tento text pročíst pomalu, řádek po řádku. Zamysleme se nad tím, jak vnímáme uvedené vlastnosti v životě Pána Ježíše, a jak je prožíváme sami ve svém, jakožto křesťané, kterými doufáme být.

Pane Ježíši, dej nám, prosíme, chápat, že láska, tak, jak je popsána v těchto verších, je odpovědí na mnohé problémy v naší církvi i v našich životech. Dej nám, prosíme, pochopit, co znamená, že „láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá“, abychom byli obnoveni skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Joan Murdoch / Sewickly, Pennsylvania, USA

I Corinthians 13:4-8

This familiar passage, some refer to it as a poem, is often read at weddings for obvious reasons. I think that during the Advent season it is important to remember the context of these verses as we ponder how these words apply to our lives today as individuals and within our church community.

These verses are taken out of one of several letters the apostle Paul wrote to the church he founded in Corinth. This particular letter was sent because Paul had been told of many troubles within the new church and he wanted to address these issues. There were a variety of beliefs, conflict between members, practices that were abhorrent to Paul, personality worship, and other problems. Sound familiar??

When we think of “love” we often think of romantic love. Paul was talking here to individuals and members of the church community about how the kind of love Jesus lived gives meaning to **all** other Christian behavior. Even when doing “good things,” without this kind of love they won’t really do good! He sets a very high bar for our behavior!

I often think of the night before the last supper when Jesus washed the feet of his disciples – ALL of them – even Judas and Peter whom he knew would betray him. This kind of love is on a level that defies the word ‘love’ as we commonly think of it.

Let us read this passage slowly, one line at a time. Think about how we see each of the qualities in the life of Jesus – and how we experience them in ourselves –and as the Christian we hope to be.

Dear Jesus, help us to see that the LOVE you lived, as described in these words, is the answer to many of the issues in our church and in our own lives. Please help us to understand what it means that “love bears all things, believes all things, love hopes all things and endures all things” as we are being made “new” in Christ. Amen.

Joan Murdoch / Sewickly, Pennsylvania, USA

NEDĚLE 14. PROSINCE (TŘETÍ ADVENTNÍ NEDĚLE)

Lk 1, 46-55

Mariina píseň – inspirativní Magnificat – píseň zbožné chvály a pokory, je jedním z vrcholů adventního období. Naplňuje naše srdce radostí. Je v ní však mnoho nuancí, které můžeme snadno přehlédnout. Marie naznačuje, že dobrá zpráva o nadcházejícím narození našeho Spasitele změní svět. Současný řád věcí bude radikálně otřesen a svět se obrátí vzhůru nohama. Bůh nejen povýší svou pokornou služebnici, ale také poníží mocné a přinese dobré věci těm, kteří jsou v současné době na spodku společenského žebříčku.

Mariina píseň je poslem dobrých zpráv a naděje pro chudé. Není divu, že tento biblický text je ústředním bodem teologie osvobození v Latinské Americe. Jde o silné proroctví, které předjímá Ježíšovo učení. Ve 25. kapitole Matoušova evangelia Ježíš říká, že cokoliv učiníme jednomu z nepatrných bratří, učiníme Jemu. Slyšíme v tom právě Mariinu chválu. Toto Magnificat nám krásně ukazuje, že Ježíš byl opravdu Mariin syn a že se od ní mnoho dobrého naučil. Měli bychom její slova pozorně vnímat – každé jednotlivé z nich – a jednat v souladu s nimi.

Jim Anderson / Athens, Georgia, USA

SUNDAY, DECEMBER 14 (3RD SUNDAY OF ADVENT)

Luke 1:46-55

The song of Mary, the inspiring Magnificat song of pious praise and humility, is one of the highlights of the Advent season. It makes our hearts soar with joy. But it is full of nuances that we can too easily miss. Mary suggests that the good news of the upcoming birth of our Savior is world changing. The current order of things is about to be radically shaken up, and the world will be turned upside down. Not only will God raise up his humble servant, but he will humble the mighty and bring good things to those who are currently on the bottom of the social hierarchy. It is a message of good news and hope for the poor. No wonder that this scripture is a centerpiece of liberation theology in Latin America. It is a powerful prophetic statement that foreshadows Jesus' ministry. In Matthew 25, Jesus proclaims that what we do for the least of these, we do to him, echoing Mary's message of praise. We can see from the Magnificat that Jesus was very much Mary's son and learned well from his mother. We should pay careful attention to her words – all of them – and respond accordingly.

Jim Anderson / Athens, Georgia, USA

PONDĚLÍ 15. PROSINCE

Mt 5, 43-45

Milovat své nepřátele – dokážeme si to představit? Je vůbec možné něco takového brát vážně? Jak by mohla matka milovat vojáka, který zavraždil její dítě? Mohou snad ti, kdo přežili holokaust, milovat své trýznitele? To je přeci absurdní!

Pojďme se zamyslet nad láskou. Co to vlastně je? Snad lásku považujeme za emoci. Existuje ale i jiný úhel pohledu: láska není jen cit. Je to čin, je to otázka vůle. Dobrým příkladem je Milosrdný Samaritán.

Ti, kteří museli snášet zlo od ostatních, někdy projevují více laskavosti než ti, kteří tuto zkušenost nemají. Setkal jsem se s jednou dámou, která přežila koncentrační tábor. I přes své otřesné zkušenosti nikdy neřekla, že nenávidí ty, kteří ji mučili.

Viktor Fischl, česko-židovský spisovatel, napsal román s názvem *Píseň o lítosti*. Říká zde: „K vrahům můžeme cítit lítost. Lítost, ne nenávisť.“

Lítost je také emoce. Dává nám možnost prožít trápení našich nepřátel a přát jim pokání, změnu myšlení. A také Boží soucit a spasení. Bůh totiž chce, aby všichni lidé byli spaseni (1 Tm 2,4).

Jediným důvodem, proč bychom měli milovat své nepřátele, je pravá Boží láska. On miluje každého z nás, dobré i zlé. Ježíš to dokládá krásným podobenstvím: sluneční svit a déšť nejsou jen pro dobré a čestné lidi. Snášejí se i na zahrady těch nespravedlivých. I jim se dostává Božího požehnání.

Milovat své nepřátele může znamenat, že jim přejeme spásu.

Boží syn přišel na tento svět – pro nás pro všechny. Pro dobré a spravedlivé, stejně jako pro zlé. Takové je jeho rozhodnutí; lidská nenávisť tak může být navždy odstraněna.

Je to dlouhá cesta – milovat své nepřátele je pro nás stále těžké. Máme ale takovou možnost.

Pane, přiznáváme, že jsme většinou schopni dávat lásku pouze těm, kteří ji dávají nám. Prosíme, dej, abychom dokázali pochopit Tvoji lásku – větší a hlubší.

Jan Lukáš / Olomouc, ČR

MONDAY, DECEMBER 15

Matthew 5:43-45

Loving our enemies, can we imagine that? Is it even possible to take it seriously? How could a mother love the soldier who had murdered her child? Could those who survived the holocaust love their tormentors? That is simply absurd!

Let us think about love. What is love, actually? Perhaps we sometimes consider it to be an emotion. There is also another point of view: love is not mere emotion; love is an act of will. Love is a deed. A good example of love is the Good Samaritan.

Those who have had to endure evil from others sometimes show more kindness than those who have not. I met a lady who survived a concentration camp. Despite her horrible experience, she never said she hated those who had tortured her.

Viktor Fischl, a Czech-Jewish writer, wrote a novel called the “Song of pity”. He says: What we can feel toward murderers is pity. Pity, not hatred.

Pity is also an emotion. It is a way of feeling your enemies’ sorrow, wishing them a change of mind, and repentance. And also God’s compassion and His salvation, because he wants all people to be saved (1 Timothy 2:4).

The only reason why we should love our enemies is the true love of God. He loves us all, the good and the bad. Jesus demonstrates this through a beautiful parable: the sun and the rain is not only for good and honest people, it also falls on the gardens of the evildoers. Even they receive God’s blessing.

Loving our enemies could mean wishing them salvation.

God’s Son came to our world – for all. For the good and the righteous, as well as for the bad. This is his decision: human hatred could thus be removed forever.

We are on a journey. It is still difficult for us to love our enemies. Yet, it is a possibility.

Lord, we confess that we are usually only capable of loving those who love us back. Please help us to understand your love – a bigger and deeper kind.

Jan Lukáš / Olomouc, CZ

ÚTERÝ 16. PROSINCE

Ga 5, 22-23

Když jsem byla na základní škole, měla jsem jednu učitelku, které se prakticky nedalo vyhovět. Nikdy žákům nesdělila, jaké chování nebo výsledky od nich očekává. Některé chválila, že jsou „hodní“, na jiné se mračila a říkala jim, že mají „nedostatky“. Když jsem vyrůstala, někdy jsem tuto nejistotu pociťovala i ve své víře. Snažila jsem se být hodná, ale kdykoli jsem zhřešila nebo měla špatné pocity, říkala jsem si, že se na mě Bůh určitě mračí. Pamatuji si, jakou úlevu jsem pocítila, když jsem se dozvěděla o ovoci Ducha. Dává mi to možnost vnímat sebe samu, uvědomit si, jakým způsobem o: ve svém životě pečuji o lásku, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, mírnost a sebeovládání. Umožňuje mi to také cítit se sebejistě, když sleduji různé vůdce, vztahy, nebo církevní skupiny, u nichž se tyto dary projevují – chápu teď, že tu můžeme nalézat zdravou lásku.

Valerie Frey Stone / Athens, Georgia, USA

Galations 5:22-23

When I was in elementary school, one of the teachers was hard to please. She never told the students what behaviors or outcomes she was looking for. Instead, she simply praised some students as “good” while others earned a frown and were told they were “lacking.” When I was growing up, sometimes I felt this unsurety within my faith as well. I tried hard to be good, but whenever I sinned or my feelings weren’t nice, I felt God must be frowning on me. I remember my relief upon learning about the Fruit of the Spirit. It gives me a way to check in with myself, to take stock of how I’m nurturing love, joy, peace, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness, and self-control in my life. It also gives me a way to feel confident about leaders, relationships, or church groups when I see these spiritual gifts reflected in them, helping me know there is healthy love there.

Valerie Frey Stone / Athens, Georgia, USA

Ef 4, 15

Malý klučina na malém městě se tolik těšil, že si zahraje pastýře ve vánoční divadelní hře – dokud mu otec po představení neřekl, co všechno udělal špatně. Snad i říkal pravdu, ale neříkal ji s láskou. Všichni známe lidi, kteří používají pravdu jako zbraň, která má zranit nebo ponížit druhé. Jako děti Kristovy máme být pravdiví, ale způsobem, který buduje, nikoli ničí. Proto nám apoštol Pavel připomíná, že když rosteme v Kristu, musíme vždy mluvit pravdu naplněnou láskou. Duchovní růst neznamena jen získávání znalostí. Znamená to, že se snažíme být víc jako Pán Ježíš. Když mluvíme pravdu v lásce, odrážíme tak Krista – toho, který se nikdy nezpro-
nevěřil pravdě, ale vždy ztělesňoval dokonalou lásku.

Zamyšlení

- Odráží moje slova pravdu i lásku, nebo mám tendenci upřednostňovat jedno před druhým?
- Jak mě Pán povolává k duchovnímu růstu tím, že vyvažují upřímnost soucitem?

Modlitba

Pane Ježíši, v Tobě je milosrdenství i pravda. Nauč mě mluvit slovy, která odrážejí tvé srdce – slovy, která jsou upřímná, ale zároveň laskavá, pevná, ale zároveň milující. Použij můj hlas k povzbuzení druhých, abychom společně mohli růst ke Tvé podobnosti. Amen.

Dan Nadenicek / Athens, Georgia US

Ephesians 4:15

The young boy had been so excited to play a shepherd in a small-town church's Christmas pageant until his father told him everything he did wrong afterwards. Perhaps the father spoke the truth, but he surely didn't speak it in love. We all know people who wield the truth as weapon intended to wound or diminish others. But as children of Christ, we are to be truthful but in a way that builds up rather than tears down. That is why Paul reminds us that as we mature in Christ, we must always speak the truth infused with love. Growth in Christ is not simply about gaining knowledge—it is about becoming more like Him. When we speak truth in love, we reflect Jesus Himself—the One who never compromised truth yet always embodied perfect love.

Reflection

- Do my words reflect both truth and love, or do I tend to lean more toward one than the other?
- How is Christ calling me to grow in maturity by balancing honesty with compassion?

Prayer

Lord Jesus, You are full of both grace and truth. Teach me to speak words that reflect Your heart—words that are honest, yet gentle; firm, yet loving. Use my voice to build others up so that together we may grow into Your likeness. Amen.

Dan Nadenicek / Athens, Georgia US

F 2, 1-4

„Budte stejné mysli,“ „pokládejte jeden druhého za přednější než sebe,“ „každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“ V nesprávných rukou by se tyto rady mohly stát vskutku nebezpečnými nástroji, které by mohly být použity k umlčení nesouhlasu a potlačení odlišných názorů. Až příliš často sloužily nauky o jednotě a pokoře k uchovávaní společenských hierarchií. Ti, kteří měli na společenském žebříčku nižší autoritu (vzhledem ke svému pohlaví, etnickému původu, ekonomickému statusu nebo jinému ukazateli identity) byli vychováni v tom, že musí přijmout své společenské místo a „respektovat své nadřízené.“ V době rostoucího autoritářství musíme být obzvláště ostražití a všimnout si, kdo tato slova pronáší a za jakým účelem.

A jaká je tedy ta „stejná mysl“, kterou bychom v současné době měli sdílet? Rozhodně nejde o fádní uniformitu, o úzkostlivé podlézání lidem u moci nebo o to, že bychom se měli vyhýbat jakémukoli konfliktu. Ta „stejná mysl“ zde znamená spíš smýšlení, které „bylo v Kristu Ježíši,“ jak Pavel uvádí v dalším verši (Fp 2,5). Jedná se o určité nastavení mysli, specifický druh jednoty. Ježíšův „midset“ způsobil, že se vzdal moci, aby žil jako otrok a byl popraven jako nepřítel římské říše. Jednota, kterou bychom jako křesťané měli sdílet, spočívá spíše ve sdílení tohoto společného cíle pokory. Právě ta je ztělesněním vlády našeho Pána, který „vladaře svrhl s trůnu a ponížené povýšil.“ (Lk 1,52)

V tomto adventním čase očekáváme příchod toho, který se vzdal moci a stal se jedním z těch nepatrných, aby tito nepatrní byli povýšeni. Nechť dokážeme být *této* stejné mysli.

Martha Moore-Keish / Decatur, Georgiá, USA

Phillippians 2:1-4

“Be of the same mind.” “Regard others as better than yourselves.” “Look not to your own interests.” These bits of advice, in the wrong hands, could be dangerous tools indeed, used to silence disagreement and suppress dissent. Too often, teachings about unity and humility have functioned to preserve social hierarchies, teaching those with less authority (because of gender, race, economic status, or other identity marker) to accept their places and “respect their betters.” In times of rising authoritarianism, we need to be particularly vigilant about who is uttering these words, and for what end.

What is the “same mind” that we should share, in these days? Not bland uniformity. Not anxious acquiescence to people in power. Not avoidance of all conflict. Rather, the “same mind” here is the one that “was in Christ Jesus,” as Paul says in the next verse (Phil. 2:5). This is a specific kind of mindset, and a specific kind of unity. The “mind” of Jesus describes one who gave up power, to live as an enslaved person and be executed as an enemy of the Roman empire. The unity we should share as Christians is more about sharing this common purpose of humility, which is the embodiment of the reign of God who “brought down the powerful from their thrones and lifted up the lowly.” (Luke 1:52)

In this season of Advent, we await the coming of one who gave up power and became one of the least of these, so that the least of these might be exalted. May we share *that* same mind.

Martha Moore-Keish / Decatur, Georgia, USA

Ko 3, 12-14

Apoštol Pavel připomíná sboru v Kolosech, že lidé jsou Bohem vyvolení a milovaní, dokonce tvrdí, že jsou svatí. Mnohdy o sobě pochybujeme a pod tíhou špatných rozhodnutí, chyb a nedostatků se utápíme v sebelítosti a myslíme si, že Bůh už přece nad námi zlomil hůl. A přece každého z nás si Bůh vybral, aby ho miloval. Udělal vědomé rozhodnutí pro všechny z nás. Dostali jsme počtu být v Božím týmu, a proto si máme také vzít na sebe každý svůj dress. My si teď doslova máme svléknout všechno své špinavé oblečení a místo toho si obléknout čisté, ve kterém budeme hrát v zápasu, kterým je náš život. Přirovnání určitých vlastností k oblečení v tomto textu podle mě je zcela záměrná, vždyť ne nadarmo se říká, že „šaty dělají člověka.“ Ostatní lidé si jako první nejčastěji všimnou toho, co máme na sobě. Pavel nám tedy říká, abychom dali na odiv své dobré stránky, aby si šlo všimnout, že jsme tu pro druhé, abychom prokazovali laskavost. Zároveň ale tu má být i skromnost a pokora, tedy nic nemá být příliš okázalé, abychom to nepřeháněli s líčením a dalšími úpravami svého zevnějšku. Na našem týmovém dresu není potřeba mít spoustu reklam a křiklavých barev. Tak jak při zápase obléknutím dresu symbolicky deklarujeme souhlas s pravidly daného sportu, tak s obléknutím Božího oblečení máme odpouštět jeden druhému, a také především milovat. Odpouštění, a hlavně láska má být součástí naší hry během celého zápasu, od první minuty až do závěrečného hvízdnutí máme projevovat lásku. To není jednoduché, když přijdou zranění a fauly během hry, ale odpouštění domnělých, či skutečných nepravostí má také patřit k naší hře. Máme totiž jistotu, že zápas našeho života píská opravdu spravedlivý rozhodčí.

Jan Dostál / Olomouc, ČR

Colossians 3:12-14

Apostle Paul reminds the church in Colossae that people are chosen are loved by God, he even claims that they are holy. We often doubt ourselves and under the burden of bad decisions, mistakes and shortcomings, we drown ourselves in self-pity and think that God has given up on us. And yet, God has chosen to love each one of us. He made a conscious choice for all of us. We were given the honour of being on God's team, and therefore we must also put on our jerseys. We must now literally take off all our dirty clothes and instead put on clean ones in which we will play the game that is our life. I believe that the comparison of certain characteristics to clothing in this text is entirely intentional, for it is not without reason that they say, "clothes make the man." The first thing other people usually notice is what we are wearing. Paul tells us to show off our good qualities so that others can see that we are there for them, to show kindness. At the same time, however, there should also be modesty and humility, so nothing is too ostentatious. Don't overdo your makeup and other alterations to your appearance. There is no need to have a lot of advertising and flashy colours on our team's jersey. Just as we symbolically declare our agreement with the rules of a given sport by putting on a jersey during a game, so, too, by putting on God's clothing, we are to forgive one another and, above all, to love one another. Forgiveness and especially love should be part of our game during the whole match, from the first minute to the final whistle. That is not easy when we are faced with injuries and fouls, but forgiveness of both supposed and real wrongdoings should also belong to our game. We can be sure that the match of our lives is being refereed by a genuinely fair referee.

Jan Dostál / Olomouc, Czech Republic

Jk 3, 17-18

Jak poznáme, že jednáme moudře? Podle množství vědomostí, které máme? Podle schopnosti brilantně argumentovat a zvítězit v debatě? Apoštol Jakub ukazuje jinou cestu. Pravá moudrost se neprojevuje nadvládou nad druhými, ale ochotou naslouchat. Neusiluje o vítězství, nýbrž o porozumění. Dívá se na svět očima milosrdenství. Taková moudrost není hlučná ani bojovná – přináší pokoj. Neprosazuje se silou, ale pravdivostí.

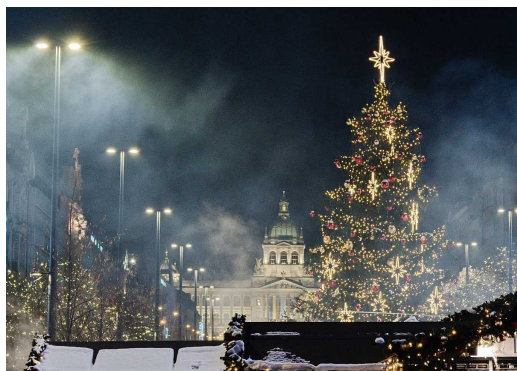
Ježíš je jejím dokonalým ztělesněním: jeho slova byla pravdivá a jeho srdce naplněné soucitem. Vnášel pokoj i tam, kde byl odmítán. Nesl ovoce spravedlnosti – lásku, která mění svět.

Taková moudrost není výsledkem vzdělání ani dlouholetých zkušeností.

Je to dar – dar shůry. Dostává se těm, kdo o ni prosí a nechávají se vést Duchem svatým. Těm, kdo dokážou překonat svou pýchu a přiznat, že před Bohem nemají zásluhy, ale jen dluhy. Kdo přijmou, že musejí spoléhat na jeho odpuštění. Kdo uznají, že milosrdenství a slitování stojí výš než lidský rozum a poznání.

Buďme tedy lidmi, kteří se nespokojují jen s vlastní moudrostí, ale nechávají se formovat moudrostí Boží. Svět ji dnes zoufale potřebuje – a Bůh ji touží dát každému, kdo o ni s pokorným srdcem prosí.

Renata Popelářová / Letohrad, ČR

James 3:17-18

How do we know that we are living wisely? Is it about how much information we can gather? Or about the ability to argue so brilliantly that we win every debate? James points us to something very different. True wisdom isn't about having the upper hand — it's about being willing to listen. It doesn't seek victory but understanding. It looks at the world through the eyes of mercy. Such wisdom isn't loud or combative — it brings peace. It doesn't push its way through by force but shines through in truth.

Jesus embodied this wisdom perfectly: His words were true, and His heart was full of compassion. He brought peace even when He was rejected. He bore the fruit of righteousness — love that has the power to change the world.

This kind of wisdom doesn't come from education or years of experience. It's a gift — a gift from above. It's given to those who ask and who allow themselves to be led by the Holy Spirit. To those who can set aside their pride and admit that before God they have no merits — only debts. To those who rely on His forgiveness. To those who understand that mercy and compassion stand higher than human reason or knowledge.

Let us therefore be people who don't rely only on our own wisdom but allow ourselves to be shaped by God's wisdom. Our world desperately needs this today — and God is eager to give it to anyone who humbly asks.

Renata Popelářová / Letohrad, Czech Republic

NEDĚLE 21. PROSINCE (ČTVRTÁ ADVENTNÍ NEDĚLE)

Mt 1, 20-23

Anděl znamená *Posel*.

Anděl Páně je někdo, kdo je poslán, aby ti řekl: „Neboj se!“

Anděl je ten, kdo ti řekne: Neboj se přijmout druhého.

Když ti tohle někdo řekne, je to tvůj anděl.

Jméno Josef znamená *Přidaný*.

Josef byl přidán k tomu dění, které se odehrávalo bez něj.

Josef tu ale zastupuje i nás,

kteří se přidáváme k tomu příběhu,

kteří se stáváme součástí Ježíšova příběhu.

Jméno Ježíš znamená *Hospodin vysvobozuje*.

Ať mu tedy taky umíme dát tohle jméno:

Ať se nám stane Immanuelem – tím, v kom je Bůh s námi!

Ať se nám stane Ježíšem – tím, v kom nás Pán vysvobozuje!

Martin Horák / Silůvky (Brno), ČR

SUNDAY, DECEMBER 21 (4TH SUNDAY OF ADVENT)

Matthew 1:20-23

Angel means *Messenger*.

An angel of the Lord is someone
who is sent to tell you, "Do not be afraid!"

An angel is someone who tells you,
"Do not be afraid to accept others."

When someone tells you this, they are your angel.

The name Joseph means *Added*.

Joseph was added to the events that took place without him.

But Joseph also represents us,
who are added to the story,
who become part of Jesus' story.

The name Jesus means *The Lord saves*.

May we too give this child this name:

May he become Immanuel for us – the one in whom God is with us!

May he become Jesus for us – the one in whom the Lord saves us!

Martin Horák / Silůvky (Brno), Czech Republic

PONDĚLÍ 22. PROSINCE

Ř 5, 5-8

„Činy mluví hlasitěji než slova“

„Činy mluví hlasitěji než slova.“ Řeč není pouze verbální. Může být vyjádřena také činy, například znakovou řečí nebo řečí těla. V epištole Římanům čteme, že Bůh prokazuje svou lásku k nám. Když jsme ještě byli hříšní, Kristus za nás zemřel. Tento biblický text by snad lépe pasoval k postnímu období než do adventu. Kristovo narození by ale nemělo tak zásadní význam nebýt Velikonoc. Tyto dvě události jsou neoddelitelné.

Poezie je jednou z podob jazyka. Tato báseň, kterou napsala moje matka, poukazuje na souvislost mezi Vánoce a Velikonocemi a parafrázuje 8. verš z 5. kapitoly Epištole Římanům jako reakci člověka na Boží dar.

Význam, Mary Ann Smith

Říkáš, že se narodil chlapeček? ... *těch se rodí spousty.*
A lidé přicházeli zdaleka, aby se podívali, jak dítěátko spinká?
Museli být hodně zvědaví ... *některé lidé už takoví jsou.*
Říkáš, že jeho rodina musela uprchnout před krvavým mečem žárlivosti.
Tak malý, a už uprchlíkem ... *těch je bohužel také dost.*
Říkáš, že se naučil pracovat se dřevem? ... *To by měla většina kluků.*
Sám musel hřích přemáhat a pokušení odolat? ... *No, to přece musíme všichni.*
Nad pokušením zvítězil a zlo už navždy porazil? ... *Kéž bych to dokázala i já.*
Byl prý poslem dobrých zpráv, kdo dřív byl ztracen, ten byl zdrav. ... *Mám toho člověka ráda.*
A pak, říkáš, všechno to dobro narušilo staré pořádky

V nichž moc má dlouhé pařáty?

Tak už to chodí. To, co je správné, je potlačeno a rozdrčeno tím, co se jeví jako silné.

... *PROČ TO TAK JE?*

A nakonec ho zabili? ... *Umírají mnozí.*

Cože to říkáš? Že zemřel pro mě? ... *Ale PROČ?*

Proč by mu mělo záležet zrovna na mě? Jak o mě mohl vědět? Já tam nebyla.

Jak mohl vědět o všem, co mě tíží, a cestu ukázat mi, když visel na tom kříži?

Vzal na sebe mé sobectví i pýchu, jeho tělo neslo tíhu mého hříchu.

A prý že žije! ... *Jak je to možné?* ... Opravdu ho viděli u Galileje?

Říkáš, že na mě nezapomněl? ... *ani na mě?*

Takový je tedy význam vánoční radosti! ... proto zpíváme chvalozpěvy ... a opakujeme velikonoční Haleluja ... a posíláme si vánoční přáníčka ... a myslíme na sebe navzájem ještě o něco víc než obvykle!

Pojďme se teď v radost odít:

víš, co se dnes může zrodit?

Pokoj v duši, radost, naděje

lásku k nejnepatrnějším zaseje.

V tom spočívá jádro Vánoc!

Linda Smith / Cumberland, Maryland, USA

MONDAY, DECEMBER 22

Galatians 5:22-24

"Actions speak louder than words."

"Actions speaker louder than words." Language isn't only verbal. It can be an action, such as sign language or body language. Romans 5:5-8 says that God demonstrated His own love for us. While we were yet sinners, Christ died for us. This Bible passage seems to fit a Lenten devotion better than an Advent one. However, Christ's birth would not be as important if Easter hadn't happened. The two events are inseparable.

Poetry is another form of language. This poem, written by my mother, points out the connection between Christmas and Easter, and rephrases Romans 5:8 as a person's reaction to God's gift.

The Meaning, by Mary Ann Smith

You say a baby boy was born? ... *many are.*
And people came from miles around to see this baby bedded down?
How curious they must have been ... *some people are.*
You say his family had to flee the bloody sword of jealousy.
So young to be a refugee ... *but, many are.*
You say he learned to work with wood? ... *Well, most boys should.*
You say he fought alone with sin and heard temptation from within? ... *Hmm, don't we all.*
But then, you say he "won the game" and put temptation's power to shame? ... *I wish I could.*
You tell me that he taught good news and healed the broken and confused. ... *I like that man.*
But then, you say that all this good disturbed the vested brotherhood
of power, position, greed, control?
That's how it goes. What's right is wronged, crushed by the heel of what seems strong.
... *WHY IS THIS SO?*
And so, you say they took his life? ... *Many die.*
What's that you say – he died for me? ... *But WHY?*
Who am I that he should care? How did he know? I wasn't there.
How would he know I feel so lost, when he pointed the way from the top of a cross?
Why would he take my selfish pride into his hands and feet and side?
You say he's living! ... *How can that be?* ... They really saw him by Galilee?
You say he hasn't forgotten me? ... *even me?*

So THIS is the meaning of Christmas Joy!! ... and why we sing Glory songs ... and echo
Easter Alleluias ... and send Christmas love letters ... and think of each other a little more
than usual!!

Now I know what there is to say,
Do you want to know what can be born today?
Hope and Joy, a new kind of Peace
And a Love that includes the very least.
I mean to tell you ... THAT'S Christmas!

Linda Smith / Cumberland, Maryland, USA

ČTVRTEK 23. PROSINCE

Iz 9, 2, 6-7

Z TEMNOTY...VYŠLA

NADĚJE!!

Výjimečné novorozeňátko!

Rozjasněme temné dny, sdílejme radost!!!

MOUDROST

Moudrost, dobrá rada ...

Buďme silní! Jednejme moudře, veďme dialog!

POKOJ

Spravedlnost a právo...

Pozvěte všechny ke stolu! Běžte a služte!

LÁSKA

Bezpodmínečná a svobodně daná.

Jednejme! Buďme oporou svým bližním! Buďme laskaví!

SLAVME

NAROZENÍ SPASITELE...

Zpívejme společně zvučným hlasem!

Úžasný rádce.

Mocný Bůh.

Věčný Otec.

Kníže pokoje.

NA VĚKY VĚKŮ!

Betty McGinnis / Annapolis, Maryland, USA

ČTVRTEK 23. PROSINCE

Isaiah 9:2, 6-7

OUT OF DARKNESS...CAME

HOPE!!

A special Newborn Child!

Brighten dark days! Share joy!!!

COUNSEL

Wisdom, advice ...

Use strength! Put wisdom into practice! Dialogue!

PEACE

Righteousness and Justice...

Invite all to the table! Go and serve!

LOVE

Unconditional and freely given.

Act! Support neighbors! Show kindness!

CELEBRATE

The SAVIOUR'S BIRTH...

Sing together with energy!

Wonderful Counselor.

Mighty God.

Everlasting Father

Prince of Peace.

FOREVER and EVER!

Betty McGinnis

Annapolis, MD

STŘEDA 24. PROSINCE (ŠTĚDRÝ DEN)

Lk 2, 10-11

Ticho noci. Je slyšet jen lehký větřík. Pastýři pod širým nebem. Obvyčejný den – a přece den, který změnil celý svět. Bůh přichází. Je tady! Ne jako mocný král s mečem, ale jako dítě. Nenarodí se do paláce, ale do obyčejného chléva. Ne mezi elitu, ale k těm nejprostším.

Anděl říká: „Nebojte se.“ Kolikrát jsme tato slova potřebovali slyšet – ve chvílích nejistoty, únavy, zklamání nebo strachu z budoucnosti. Vánoce nám připomínají, že Bůh není vzdálený. On přichází právě tam, kam se často bojíme pustit i my sami. Do našich obav, bolestí a prázdných míst. Ale nepřichází s výčitkou, nebojte se! Přichází, aby všechno proměnil v radost. A ta radost není jen pro někoho. Není pro vybrané, silné, pro „dost dobré“. Je pro všechny lid. Pro všechny z nás. Pro tebe!

Dnes slavíme narození Spasitele. Není to jen postava z dávné historie, ale Ten, kdo dnes může být naším Zachráncem. Přichází jako světlo do tmy, jako naděje pro ztracené, jako láska, která nepomíjí.

V dále slyšíme znít píseň, kterou zpívá sbor „Sláva na výsostech Bohu.. a na zemi pokoj lidem!“ Zvonky zní ve vděčnosti, varhany svými akordy a virtuózními prvky rozezní slavnostní preludium a radost naplňuje naše srdce. Radost, která se nebojí bolesti. Radost, která ví, že tma už nemá poslední slovo. Radost, která září i ve tmě. Už se nemusíš bát.

Bůh přichází. Je tady. A jméno toho dítěte je: Spasitel. Kristus. Pán.

cink.. cink..

Slavme a radujme se v tento den,

Modlitba:

Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi přišel – ne s výčitkou, ale se záchranou. Děkuji, že ses stal člověkem, abys byl blízko mně. Dej, ať se v mém srdci opravdu narodíš. Dej mi radost, kterou svět vzít nemůže. A pomoz mi být světlem pro druhé. Amen.

PS: Z malebné zasněžené vesničky zdraví Zvonky Dobré zprávy.

Emilie Adámková / Kateřinice, ČR

WEDNESDAY, DECEMBER 24 (CHRISTMAS EVE)

Luke 2:10-11

The silence of the night. The only thing you can hear is a light breeze. Some shepherds under the open sky. Just a regular day – and yet a day that changed the whole world. God is coming. He is here! Not as a mighty king with a sword, but as a child. He is not born in a place, but in a stable. Not among the elite, but among the simplest of people.

The angel says: “Do not be afraid.” How many times have we needed to hear these words - in moments of uncertainty, fatigue, disappointment, or fear of the future. Christmas reminds us that God is not distant. Where we are afraid to venture out on our own, that is where He is present. He comes into our fears, our pains, our empty spaces – but not with reproach. He comes to transform everything into joy. And this joy is not only meant for selected individuals, the strong ones, the ones who are “good enough”. It is for everybody. For all of us. For you!

Today, we celebrate the birth of our Saviour. He is not just a figure from ancient history. He is the One who can be our Saviour today. He comes as light into darkness, hope for the lost, love that never fails.

In the distance, we can hear the choir singing “Glory to God in the highest, and on earth peace to the people!” Bells ring in gratitude, organs play their chords and virtuoso elements, and a festive prelude fills our hearts with joy – a joy that is not afraid of pain. A joy that knows darkness no longer has the final say. A joy that shines even in the darkness. You no longer need to be afraid.

God is coming. He is here. And the name of the child is: Savior. Christ. Lord.

Jingle... jingle...

Let us celebrate and rejoice on this day!

Prayer:

Lord Jesus, thank you for coming – not with reproach, but with salvation. Thank you for becoming human so that you could be close to me. I pray that you would truly be born in my heart. I ask for the joy that the world cannot take from me. And I pray, let me be the light for others. Amen.

PS: Greeting from the Good News Bells in this picturesque snow-covered village!

Emilie Adámková / Kateřinice, ČR

ČTVRTEK 25. PROSINCE (BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ)

J 1,1-5, 14

Dokud slovo nezazní, můžeme mít různé představy o tom, co by mělo být řečeno. Dokud nedojde k činu, nevíme, co můžeme čekat. Dokud se idea, postoj, vztah nestanou skutečností, stěží můžeme posoudit jejich váhu.

Narodil se Ježíš. Bůh promluvil a přikročil k činu. Ježíš je ztělesněným Božím slovem. Slyšeli jsme ho, viděli jsme ho, zažili jsme ho. Ačkoli je tu stále prostor pro různé pohledy a interpretace, už je ten prostor mnohem menší, než dokud tohle slovo vyřčeno nebylo. Poté, co se slovo zhmotnilo, je jasnější, co je život a světlo, které od počátku ožívují a prosvětlují Boží svět.

Že se slovo stalo skutečností, je radostnou událostí. Konečně! Viděli jsme jeho slávu. Ovšem, evangelium Janovo mezi všemi evangelií nejvýrazněji tu slávu slova vidí ztělesněnou na Kristově kříži. Ukřižovaný Boží Syn je slovem plným milosti a pravdy. Co to znamená?

Významy slova budeme dále odkrývat, objevovat. Boží zhmotnělé slovo k nám bude vždy nově promlouvat. Ale zároveň je jasnější, že od něho nelze čekat cokoli. Tím slovem je milost a pravda. Budeme nacházet nové podoby milosti a pravda se nám bude vždy nově odkrývat. Ale bude to pořád jen milost a pravda. Nikdy to nebude hrubá síla. Ani hrubá síla duchovní či církevní autority. Nikdy to nebude demagogie, polopravda ohýbaná v něčím zájmu. Nikdy to nebude Deus ex machina, Bůh tahající za drátky. Nikdy to nebude Bůh, kterému by nezáleželo na každém jednotlivém člověku, jehož srdce chce právě svou milostí a pravdou oslovit.

Slovo Boží se stalo člověkem. Slovo se stalo skutečností v člověku plném milosti a pravdy. Jako všechno lidské je i toto slovo zranitelné, vystavené nepochopení, nezájmu či pohrdání. Tají se nám dech nad Boží odvahou takto promluvit. Tímto způsobem, v podobě člověka Ježíše vstoupit do našeho světa. Odhalit se. Vystavit se prostředí, kde spíše vítězí nelítostná bezohlednost a lež.

Jakou šanci má milost a pravda? Asi jako dítě ve světě dospělých... Bude mít ztělesněné a ukřižované Boží slovo, plné milosti a pravdy, slovo poslední?

Pavel Pokorný / Praha, ČR

THURSDAY, DECEMBER 25 (CHRISTMAS DAY)

John 1:1-5, 14

Until the word is spoken, we may have varying ideas of what should be said. Until action is taken, we don't know what to expect. Until an idea, an attitude, or a relationship becomes reality, we can hardly assess its significance.

Jesus was born. God spoke and took action. Jesus is the incarnation of God's word. We heard him, we saw him, we experienced him. Although there is still room for different views and interpretations, this room is much smaller than it was before this word had been spoken. Once the word became flesh, it became much clearer what life is and what light is, enlivening and illuminating God's world.

The fact that the word became reality is a joyful event. Finally! We have seen His glory. Among all the Gospels, the Gospel of John sees the glory of the word most clearly embodied in Christ's cross. The crucified Son of God is the word, full of grace and truth. What does that mean?

We will keep uncovering and discovering new meanings of the word. God's incarnate word will always speak to us in new ways. At the same time, however, it has become clearer that we cannot just expect anything from it. The word is grace and truth. We will find new forms of grace, and truth will always be revealed to us anew. But it will always be only grace and only truth. It will never be brute force. Nor will it be the brute force of spiritual or ecclesiastical authority. It will never be demagoguery, or a half-truth bent to suit somebody's interests. It will never be *Deus ex machina*, God pulling the strings. It will never be a God who does not care about each individual person whose heart he wants to touch with his grace and truth.

God's word became flesh. The Word became reality in a man full of grace and truth. Like everything human, this word is vulnerable, exposed to misunderstanding, indifference, or contempt. We are awestruck by God's courage to speak in this way. To enter our world in this way, in the form of a man, Jesus. To reveal himself. To expose himself to an environment where ruthless indifference and lies tend to prevail.

What chances do mercy and truth have? Probably the same as a child in the world of adults... Will the incarnate and crucified Word of God, full of grace and truth, have the last word?

Pavel Pokorný / Prague, Czech Republic

AUTHOR CONTACT INFORMATION

- 30 Nov:** Joan Prittie, Covenant Presbyterian, Athens, GA USA,
jprittie@project-safe.org
- 01 Dec:** Barbara Renton, Catonsville Presbyterian, Ellicott City, MD USA,
therentons1@gmail.com
- 02 Dec:** Mihee Kim-Kort, First Presbyterian, Annapolis, MD USA,
mihee@annapolis-presbyterian.com
- 03 Dec:** Mark Douglas, Columbia Theological Seminary, Decatur, GA USA,
DouglasM@ctsne.edu
- 04 Dec:** Dan Žárský, Upper Parish Vsetín, Diakonie Vsetín, CZ,
dan.zarsky@post.cz
- 05 Dec:** Gerhard Frey-Reininghaus, Martin in the Wall, Prague, CZ,
reininghaus@seznam.cz
- 06 Dec:** Andrew Stehlik, Rutgers Presbyterian, NY, NY USA,
ondrej@stehlik.org
- 07 Dec:** David Evans, University Presbyterian, Austin TX, USA,
davidmylesevens@gmail.com
- 08 Dec:** Petr Sláma, PTF CU, Stará Boleslav, CZ, slama@etf.cuni.cz
- 09 Dec:** Ellen Sherby, PC(USA), Louisville, KY USA,
ellen.sherby@pcusa.org
- 10 Dec:** Jiří Tengler, ČCE Polička, Polička, CZ, jiri.tengler@evangnet.cz
- 11 Dec:** Eva Grollová, ČCE Praha-Jižní Město, Prague, CZ,
eva.grollova@gmail.com
- 12 Dec:** Petr Peňáz, ČCE Vysoké Mýto, Vysoké Myto, CZ,
petr.penaz@gmail.com

Na zadní straně přebalu, stejně jako na té přední, se nachází obrázek, který ukazuje, že jazyk lásky se obejde beze slov. Tento pastýř miluje své stádo, ať už k tomu používá slova, nebo ne, a jeho stádo je na tom o to lépe. Tímto „jazykem“ je neustálá péče a pozornost, starost o blaho stáda a nevyslovené vědomí, že pastýř i stádo jsou v bezpečí. Dokonce i hory a mraky odrážejí věčnou lásku, kterou všichni cítíme.

-
- 13 Dec:** Joan Murdoch, Sewickley Presbyterian, Sewickley, PA USA,
murdoc01@comcast.net
- 14 Dec:** Jim Anderson, Covenant Presbyterian, Athens, GA USA,
jlanders@uga.edu
- 15 Dec:** Jan Lukáš, ECCB Olomouc, Olomouc, CZ, lukas.jan@seznam.cz
- 16 Dec:** Valerie Stone, Covenant Presbyterian, Athens GA, USA,
valeriefreystone@gmail.com
- 17 Dec:** Dan Nadenicek, First Presbyterian, Athens GA, USA,
dnadeni@uga.edu
- 18 Dec:** Martha Moore-Keish, Columbia Theological Seminary,
Decatur, GA USA, keishm@ctsnet.edu
- 19 Dec:** Jan Dostál, ECCB Olomouc, Olomouc, CZ,
jan.dost.al@seznam.cz
- 20 Dec:** Renata Popelářová, ECCB Letohrad, Letohrad, CZ,
mujvet@gmail.com
- 21 Dec:** Martin Horák, ČCE Silůvky, Silůvky (Brno), CZ,
m.horak202@gmail.com
- 22 Dec:** Linda Smith, First Presbyterian, Cumberland, MD USA,
lrsmith17@verizon.net
- 23 Dec:** Betty McGinnis, ECCB PCUSA Network, Annapolis, MD USA,
wae@comcast.net
- 24 Dec:** Emílie Adámková, ČCE Kateřinice, Kateřinice, CZ, Adamkova.
Emilka@seznam.cz
- 25 Dec:** Pavel Pokorný, ČCE Roztoky, Prague, CZ, pokorny@e-cirkev.cz

Our back cover, like our front cover, shows an image where the language of love needs no words. This shepherd loves his flock, with or without words, and the flock is better for that. The “language” is that of constant care and attention, concern for welfare, and the unspoken knowledge that shepherd and sheep are safe. Even the mountains and clouds echo the timeless love we all feel.

